

- придбання готового виробу, технології, ноу-хау та іншої інтелектуальної власності;
- придбання нематеріальних активів, залучення іноземного капіталу і організації спільного виробництва.

При всій різноманітності форм участі підприємницької структури на ринку новин, визначальною умовою є обсяг інвестицій як в сферу наукової і науково-технічної діяльності, так і в процес перетворення новин у нововведення.

Як відзначають фахівці в галузі інноваційного менеджменту, стоїть завдання розробки більш формалізованих підходів для прийняття інноваційних рішень, створення систем стратегічного управління, відповідного забезпечення систем управління розвитком [1, с. 93–94]. Спочатку питання розвитку підприємств вирішувались в межах стратегічного планування. Неefективність цих систем, яка обумовлена неefективністю параметрів зовнішнього середовища підприємницької структури, незмінність традиційних управлінських форм ініціювали перехід до створення систем стратегічного управління. Efективне стратегічне управління інноваційним розвитком підприємницьких структур дозволить збільшити обсяги виробництва, розширити ринки збуту, підвищити конкурентоспроможність та забезпечити умови для мінімізації інвестиційного ризику.

Література:

1. Гудзинський О.Д. Інвестиційно-інноваційна складова стратегічного розвитку підприємства / О.Д. Гудзинський // Вісник СНАУ. Серія: фінанси і кредит. – 2013. – № 1. – С. 93–96.
2. Кривенко С.В. Інноваційний механізм формування конкурентоспроможних підприємницьких структур / С.В. Кривенко // Економічний часопис – XXI. – 2014. – № 5–6. – С. 33–36.
3. Мосій О. Дослідження факторів, що впливають на сприйнятливість підприємств до нововведень / О. Мосій // В кн. Інноваційні підходи в управлінні підприємствами [Текст монографії]: Колективна монографія присвячена 20-літтю кафедри менеджменту у виробничій сфері / за заг. ред. д.е.н., проф. Кирич Н.Б. – Тернопіль: ФОП Паляниця В.А. – 2016. – С. 228–247.

Бреус С.В., к.е.н., доцент,
доцент кафедри бізнес-економіки,
Київський національний університет технологій та дизайну
м. Київ, Україна

УПРАВЛІННЯ ВИЩИМИ НАВЧАЛЬНИМИ ЗАКЛАДАМИ В КОНТЕКСТІ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЇХ ЕКОНОМІЧНОЇ БЕЗПЕКИ

В сучасних умовах розвитку вітчизняної економіки зростає роль вищих навчальних закладів (ВНЗ), які являються одночасно провідниками інновацій і центрами знань, що зумовлює необхідність здійснення ефективного управління їх діяльністю задля підвищення конкурентоспроможності вищів як всередині держави, так і на світовій арені, забезпечення їх економічної безпеки, а відтак, економічної безпеки держави та національної безпеки в цілому.

В загальному вигляді модель системи управління ВНЗ представлена на рис. 1.

Вищі навчальні заклади можуть виступати одночасно як в якості суб'єктів господарювання, так і важливих елементів соціально-економічної системи, що потребує розгляду економічної безпеки ВНЗ у взаємозв'язку: національна безпека – економічна безпека – економічна безпека країни – економічна безпека держави – економічна безпека підприємства. У цьому контексті важливим є дослідження, проведене в праці [2], де автори

зазначають, що крім забезпечення екосесента (economic security of enterprise) є нагальна необхідність забезпечення економічної безпеки й суспільно важливих соціально-економічних систем, до яких належать вищі навчальні заклади, котрі автори пропонують називати «екосесед» (economic security of education). Також вони відмічають, що ВНЗ можна розглядати з позиції економічної корпорації, діяльність якої відбувається на конкурентному ринку і має зосереджуватись на виробництві та комерціалізації знань (при вирішенні проблематики економічної безпеки ВНЗ необхідно застосовувати принципові підходи, що використовуються при оцінюванні економічної безпеки суб'єктів господарської діяльності з урахуванням особливостей діяльності ВНЗ, її продукту – знань та його комерціалізації). Також виш можна розглядати як важливий елемент соціально-економічної системи (проблематику екосеседа потрібно формувати в контексті економічної безпеки країни). Проте автори в праці [2], зазначають, що «експлейнарний базис екосеседа має формуватись на деякій змішаній позиції, яка зумовлена тісним зв'язком соціальних відносин у системі національної вищої освіти з економічними відносинами».

У сучасних умовах відбувається нарощування негативних тенденцій як у сфері вищої освіти, так і економіки в цілому, що призводить до:

- погіршення фінансово-економічного становища ВНЗ та зниження рівня їх економічної безпеки;

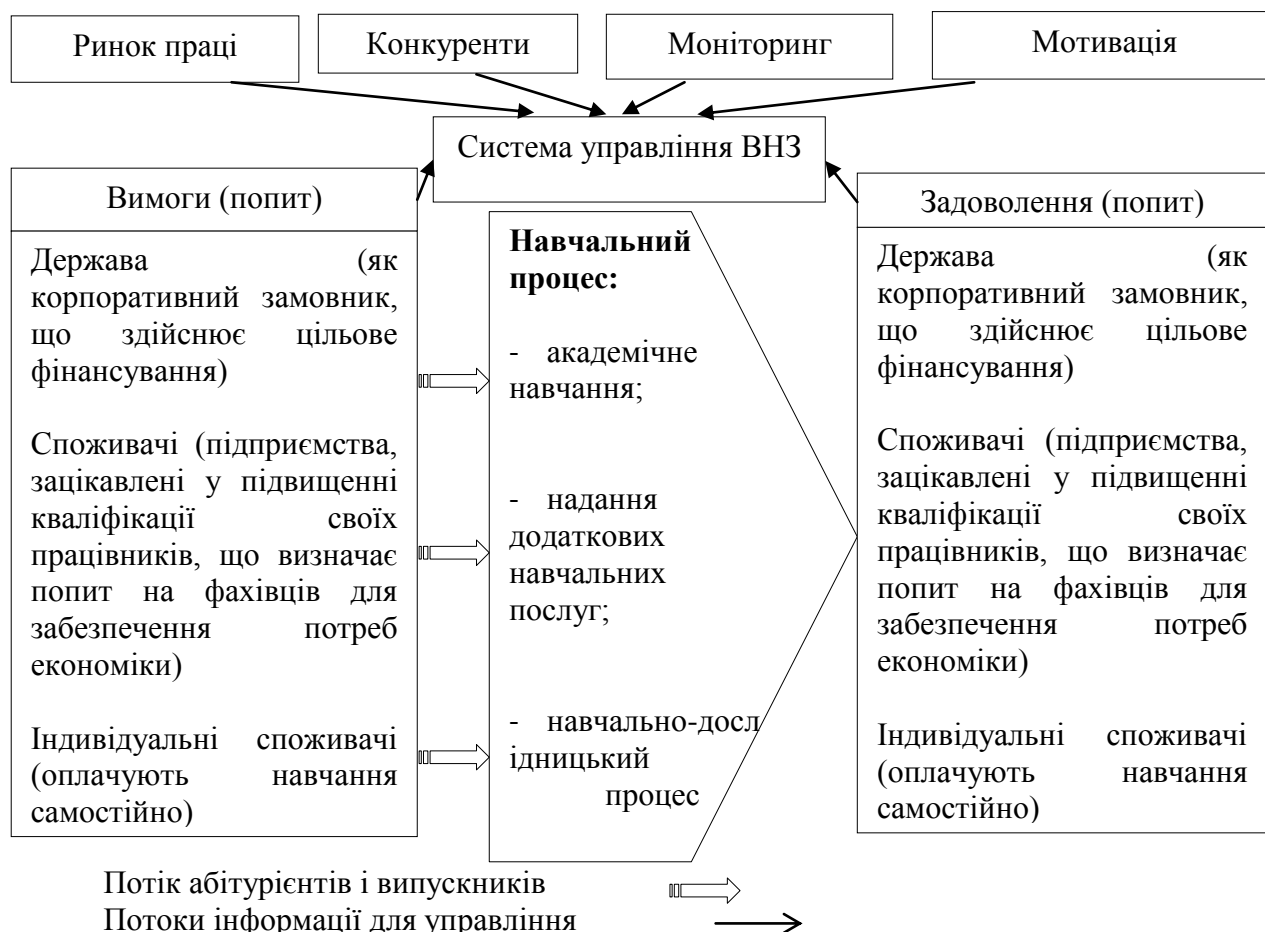

Рис. 1. Модель системи управління ВНЗ (сформовано на основі [1]).

- зниження рівня розвитку секторів промисловості, для яких здійснюється підготовка фахівців вищими навчальними закладами України;

- погіршення економічного розвитку держави у результаті зниження макроекономічних показників;

- зниження конкурентоспроможності України на світовій арені та, у загальному підсумку, зниження рівня економічної безпеки держави й національної безпеки в цілому.

- погіршення якості вітчизняної вищої освіти, що, в свою чергу, сприяє зниженню

рівня економічного розвитку країни та створює загрози економічній безпеці вищів, а відтак, і економічній безпеці держави, країни і національній безпеці в цілому.

Вищі навчальні заклади як суб'єкти господарювання діють в умовах ринкових відносин (знаходяться під впливом негативних чинників зовнішнього і внутрішнього середовища), а відтак повинні розробляти заходи, що сприятимуть: запобіганню, послабленню або захисту від загроз діяльності вишу (під загрозою, яка в кінцевому підсумку може бути виражена у вигляді шкоди, що характеризує зниження економічного потенціалу вишу, розуміється сукупність умов, процесів, чинників, що перешкоджають реалізації економічних інтересів ВНЗ [3]); підвищенню ефективності їх управління та забезпечення економічної безпеки ВНЗ, а відтак, держави та національної безпеки в цілому.

Література

1. Шкандибіна Т. В. Моделювання системи управління вищим навчальним закладом на регіональному рівні / Т. В. Шкандибіна [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://oleg-borisov.at.ua/_ld/1/193_156-160.pdf.

2. Козаченко Г. В., Тюленев Г. Д. Позичування вищого навчального закладу в експлейнарному базисі його економічної безпеки / Г. В. Козаченко, Г. Д. Тюленев [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://tppe.econom.univ.kiev.ua/data/2011_24/Zb24_13.pdf.

3. Мартинюк В. П. Економічна безпека вищих навчальних закладів в Україні: передумови оцінювання / В. П. Мартинюк // Економіка Менеджмент Підприємництво, № 25(II) / 2013 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://eme.ucoz.ua/pdf/252/24.pdf>.

Булах Т.М.,

к.е.н., доц., доцент кафедри бізнес-економіки КНУТД

Макаревич А. Е., магістрант

КНУТД

м. Київ, Україна

РОЛЬ ПОЛІТИКИ УПРАВЛІННЯ ОБОРОТНИМ КАПІТАЛОМ У ЗАБЕЗПЕЧЕННІ ЕФЕКТИВНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ ПІДПРИЄМСТВА

Оборотний капітал – авансована вартість в елементи оборотних виробничих фондів і фондів обігу на рік чи операційний цикл для забезпечення безперервного процесу виробництва та реалізації продукції з метою досягнення достатнього рівня прибутковості підприємства [3].

Від якості управління ним залежить безперервність процесу виробництва та реалізації продукції, ліквідність підприємства, його платоспроможність та рентабельність. Тому для ефективного управління оборотним капіталом потрібна продумана, виважена і цілеспрямована політика.

Для її формування необхідним є визначення способу фінансування оборотних активів.

У науковій літературі розглядається чотири стратегії щодо політики формування оборотних коштів підприємства – ідеальна, консервативна, помірна (компромісна) та агресивна [2].

Ідеальна стратегія означає, що оборотні активи дорівнюють по величині короткостроковим зобов'язанням. З позиції ліквідності це найбільш ризикована стратегія, тому що при несприятливих умовах підприємство може опинитися перед вибором продажу частини засобів для погашення короткострокових зобов'язань.

При консервативному підході підприємства допускають відносно високий рівень коштів, ліквідних цінних паперів і матеріально-виробничих запасів, що є в наявності. При цьому обсяг продажів стимулюють кредитною політикою, тобто відстрочками платежів,